

om wat meer of minder geld, maar omdat ik 't niet kan doen."

„Je bent niet wijs," verweet Jans. „Wat is er nu aan. Verbeeld je toch eens aan een tientje, wat zou ik 't daar heerlijk van kunnen hebben. Je denkt ook nooit aan mij!"

„O Jans, wees zoo onbillijk niet. 't Kost me moeite genoeg om het voorstel af te slaan, omdat ik er mijnheer plezier mee kan doen en omdat ik jou zoo graag een extra-tje gun, maar heusch ik kan niet."

De schel aan de deur ging over.

„Daar is hij! Och mijnheer, ik bid u, spreek hem niet van mij. Hij zou me dwingen . . ."

Frank's kunstenaarsgevoel en zijn medelijden voor het arme kind streden een zwaren strijd met elkander; ook gevoelde hij dat het oneerlijk zou zijn van zulk een bondgenoot gebruik te maken tegenover het meisje, dat hem geheel vertrouwde.

Gesinger ging de kroeg door en riep luid:

„Roos, Roos!"

„Wat belieft u?" antwoordde het meisje aan de deur van de opkamer.

„Waar blijf je toch! Waarom zit je niet hier?"

„Dat weet u wel, dat doe ik nooit, als er geen volk is."

„En 't hoort zoo, ik wil 't!"

„Ik wil 't niet!"

„Jij kleine slang! Ik zal je leeren!"

„O je, het lieve leventje is weer aan den gang. Zijn tong slaat dubbel," zuchtte Jans, terwijl hij de trappen opstommelde. „Meneer, ik bid je, blijf nog wat," smeekte het kind angstig.

Rosa-Marie bleef staan en zag zonder schrik dat hij haar naderde en met zijn dronkenmans gebaren op haar afkwam.

„Wil jij wel eens beneden komen?"

„Dank je! Ik doet 't niet, dat weet je wel!"

„En ik zeg 't je. Goedschiks of kwaadschiks!"

„Raak mij niet aan!"

Zij stak de handen vooruit en greep snel Gesinger's polsen.

„Ik verkies 't niet en daarmee uit."

„Ze durft hem aan," fluisterde Jans ademloos.

„Wat . . .," en een ruwe vloek ontsnapte zijn dikke, gezwollen lippen, „wie heb je daar staan. Is dat je liefje?"

„Ik heb geen liefje. Dat is mijnheer van Haeren, waarvan ik u verteld heb, de neef van den dokter, die zoo vriendelijk voor Jans is geweest in Duinwijk."

De aandacht van Gesinger was afgeleid, hij maakte een soort van buiging en Frank zag dat hij geen onknop figuur had, maar zijn gelaat zag er door drank en hartstocht deerlijk gehavend uit.

„Nu, aangenaam kennis te maken, mijnheer! Maar dat maak je de kat wijs, dat je hier komt alleen om mijne mooie bakkes te zien. Ik verkies hier